

ע"פ 6962/17 - אברהם קשת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 6962/17 - א'

כבוד השופטת ע' ברון
אברהם קשת

לפני:
המערער:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה לעיכוב ביצוע רכיב הפיצויים בגזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 25.6.2017 ב-תפ"ח 42094-10-14 (כבוד השופטים מ' דיסקין, ר' בן-יוסף, צ' קפאח)

עו"ד אביגדור פלדמן
עו"ד ד"ר בת-עמי ברוט

בשם המערער:
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי בקשה לעיכוב ביצוע רכיב תשלום הפיצויים שהושתו על המערער במסגרת גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 25.6.2017 ב-תפ"ח 42094-10-14 (כבוד השופטים מ' דיסקין, ר' בן-יוסף, צ' קפאח), שניתן בעקבות הרשעתו של המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של ניסיון לרצח וחבלה חמורה.

הרקע לבקשה

2. נגד המערער הוגש ביום 26.10.2014 כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. על פי המתואר בכתב האישום, המתלונן והמערער מכירים מזה כ-15 שנה, כאשר בתקופה זו שררו ביניהם יחסי חברות על רקע קשריו של

המערער עם בני משפחתו של המתלון, ועל רקע לימודי פילוסופיה שלמדו השניים יחד. ביום 12.10.2014, הגיע המערער לדירתו של המתלון ללא התרעה מוקדמת, ולאחר שהאחרון הכניסו לדירה, שיסף המערער את גרונו של המתלון ודקר אותו בגופו מספר פעמים בכוונה לגרום למותו; וזאת תוך שהמתלון מתחנן על חייו וזועק לעזרה. המעשים הופסקו אך לאחר שעובר אורח שמע את זעקותיו של המתלון, נכנס בריצה לבנין, וצעק על המערער לעזוב את הסכין.

כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו למתלון חתך רוחבי בצוואר, וכן חתכים נוספים, בין היתר בחזהו של המתלון; קרע בסרעפת; חתך בכבד; ושבר בצלע. המתלון נאלץ לעברו בעקבות המעשים ניתוח לתיקון הקרע בסרעפת, ולהכנסת נקז אוויר.

בעקבות האמור לעיל, יוחסו למערער עבירות של ניסיון לרצח (לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ושל חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 333 וסעיף 335(א)(1) לחוק).

3. ביום 3.4.2017 הרשיע בית המשפט המחוזי (כבוד השופטים מ' דיסקין, ר' בן-יוסף, צ' קפאח) את המערער בעבירות המיוחסות לו, וזאת לאחר ניהול משפט הוכחות. במסגרת הכרעת הדין נדחתה טענתו של המערער שעליה נסבה הגנתו, ולפיה בעת המעשים לקה המערער בהתקף של הפרעת זהות דיסוציאטיבית של אישיות מרובת פנים – ועל כן לא שלט במעשיו. ביום 25.6.2017 גזר אותו מותב את דינו של המערער, והושתו עליו 18 שנות מאסר בפועל; שני מאסרים על תנאי; ופיצוי למתלון בסך של 150,000 ש"ח שישולמו עד ליום 1.10.2017.

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין הוגש ביום 6.9.2017 לבית משפט זה (נימוקי הערעור טרם נמסרו), ובד בבד הוגשה גם בקשה לעיכוב ביצוע רכיב תשלום הפיצויים שבגזר הדין עד להכרעה בערעור, היא הבקשה שלפניי.

טענות הצדדים בבקשה

4. המערער סומך ידיו על סיכויי הערעור. לשיטתו, המדובר במקרה מיוחד שטרם נדון במשפט הישראלי, והספרות בתחום וכן חוות הדעת מטעם המערער שהוגשה לבית המשפט המחוזי – די בהם כדי להקים ספק סביר. אשר למאזן הנוחות לא נטענה כל טענה מצדו של המערער. מנגד, טוענת המשיבה כי אין מקום לעכב את תשלום הפיצוי בנסיבות העניין. כטענה מקדמית טוענת המשיבה כי המערער לא צירף את המתלון כמשיב לבקשה, וטעם זה לעצמו מצדיק את דחייתה. לגופו של עניין טוענת המשיבה כי סיכויי הערעור נמוכים דווקא, ובדין קבע בית המשפט המחוזי כי המערער לא עומד בתנאים הנדרשים להוכחת הסייג לאחריות הפלילית. בהתייחס למאזן הנוחות טוענת המשיבה כי זה נוטה בבירור לדחיית הבקשה; וזאת לנוכח החשיבות שבמתן הפיצוי המידי למתלון (שתגובתו לבקשה נמסרה לידי המשיבה) שנאלץ להתמודד עם שלל תופעות פוסט טראומטיות בעקבות האירוע, שגוררות אחריהן את הצורך בטיפולים פסיכולוגיים.

דין והכרעה

5. סעיף 77 לחוק מאפשר לחייב אדם שהורשע בפלילים בתשלום פיצויים לאדם שניזוק על ידי העבירה, וזאת עקב

הנזק או הסבל שנגרמו לו. אחת מתכליותיו של סעיף זה היא לאפשר פיצוי מהיר ויעיל לניזוק באמצעות ההליך הפלילי (ראו: ע"פ 2068/16 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 3 (31.5.2016) (להלן: עניין פלוני)). מטעם זה, לא די בהגשת ערעור על מנת להשהות את החובה לתשלום הפיצויים; וככלל, בהיעדר נסיבות מיוחדות המצדיקות את קבלת הבקשה, בית המשפט לא יורה על עיכוב ביצוע כאמור (ע"פ 7957/08 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 4 (23.9.2008)).

כמו כן, פיצוי לפי סעיף 77 לחוק נושא מאפיינים אזרחיים מובהקים חרף מיקומה של ההוראה המצויה בגדרי חוק העונשין – ובהתאם אין חובה לקיים דיון בנושא במעמד הצדדים (להרחבה ראו: ע"פ 3190/13 זאדה נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (4.6.2013)). בדומה לדיון האזרחי החל על בקשות לעיכוב ביצוע אחד מרכיבי פסק הדין, גם בענייננו נדרש המבקש לעכב את ביצוע פסק הדין לשכנע בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: סיכוי ערעור טובים, ומאזן נוחות הנוטה לטובת עיכוב הביצוע (ע"פ 2350/15 שהאב נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (29.4.2015)). בין שני התנאים קיים יחס של "מקבילית כוחות" במובן זה שככל שסיכוי הערעור נמוכים, על המבקש להראות כי מאזן הנוחות נוטה באופן מובהק לטובתו – ולהיפך; כאשר ככלל השיקול המרכזי הוא שיקול מאזן הנוחות, ובפרט האפשרות של השבת המצב לקדמותו אם יתקבל הערעור (עניין פלוני, בפסקה 3).

6. במקרה דנן לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה מצאתי כי דין הבקשה להידחות. ראשית דבר, הצדק עם המשיבה כי שומה היה על המערער לצרף את המתלון כמשיב לבקשה, ודי בפגם זה שנפל בבקשה כדי להורות על דחייתה על הסף. ואולם אף לגופו של עניין לא מצאתי ממש בטענות המערער.

אשר למאזן הנוחות, הוא כאמור השיקול המרכזי שיש לשקול בבקשות ממין זה, ברי כי הוא נוטה במובהק לדחיית הבקשה. למעשה, אל מול הצורך המידי של המתלון בכספי הפיצוי בשל מצבו הנפשי – לא העמיד המערער טענה כלשהי שתצדיק את קבלת הבקשה. במצב דברים זה, דומה כי דין הבקשה להידחות אף לגופה; וזאת מבלי להידרש לסיכוי הערעור. עם זאת יוער, כי ברי שמכל מקום לא ניתן בשלב זה להביע עמדה מושכלת ביחס לסיכוי הערעור, שעה שנימוקי הערעור טרם הוגשו.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית. בהינתן מועד מתן ההחלטה ולפנים משורת הדין, ניתנת למערער ארכה לתשלום הפיצויים למתלון עד ליום 1.11.2017. יוער כי אין באמור כדי למנוע מן המבקש לפנות למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שבסמכותו לפרוס או לדחות תשלום חוב ככל שימצא כי קיים צידוק לכך לאחר בחינת יכולותיו של המבקש (ע"פ 4200/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה יג (21.8.2013)).

ניתנה היום, י"ג בתשרי התשע"ח (3.10.2017).

ש ו פ ט ת